

Roverníček

5/08

Obsah:

<u>Termíny akcí, pozvánky</u>	strana: 3
<u>Myšlenky nově přijatých</u>	strana: 4
<u>Expedice do Norska</u>	strana: 7
<u>Maturantská povídka</u>	strana: 10

*„There is a Chinese proverb saying that
'When the winds of change are blowing,
some people are building shelters, and
others are building windmills.'" - R.
Falkvinge, Steal This Film. page 57*

Termíny akcí, pozvánky

Aktuální přehled najdeš na <http://jskyjov.skauting.cz/plan.php>
nebo na [google calendar](#)

Myšlenky nově přijatých

Bek:

Ideální partnerka

Měla by vypadat dobře. Moje ideální partnerka by měla mít stejné nebo podobné zájmy jako mám já. Třeba chodit do skautu, zajímat se o přírodu atd. Měla by mít smysl pro humor a hodně se usmívat. A mohla by být ochotná pomáhat jiným. Aby se stala mojí partnerkou měly bychom se dobře poznat a poznat, jaké kdo má city a zájmy. Neměla by kouřit, brát drogy a alkohol jen s mírou. Měla by mít štíhlou postavu a delší vlasy. Měli bychom se vídávat pořád nebo často. Neměla by být ukecaná. Měla by být věrná a nepodvádět mě. Doufám, že taková partnerka existuje.

Úvaha o roveringu

Jak mají skauti heslo buď připraven, tak mají roveři služba. Roveři se zabývají službou bližním, vlasti i sobě. Roveři se už stávají dospělý, a proto mají větší zodpovědnost. Rover znamená poutník, aby byl někdo přijat do roverského kmene, musí složit roverské zkoušky, které prověří jeho odolnost, zdatnost a chytrost. Proč chci být roverem? Abych pomáhal bližním. Teď už mám věk na to, abych plnil roverské zkoušky a doufám, že je udělám.

Zápis z cesty

V Kyjově na vlakáču jsme dostali obálku a jeli jsme do Pelhřimova a to přes Brno a Horní Cerekev. Museli jsme spustit CD, na kterém bylo video o mafii. Úkoly, které jsme se dozvěděli jsme si zapsali a šli jsme si hledat přespání. Nakonec jsme ho našli u takových starých hodných lidí a spali jsme u nich na zahradě. Ještě večer jsme šli do města a plnili úkoly. Ráno jsme si u nich odpracovali snídani a vyrazili jsme do Hodějovic a z nich do Mílotic, kde byly 4 baráky a my jsme se tam ztratili. Nakonec jsme se do večera dostali do Lhotky a tam jsme přespali. Ráno jsme došli k tábořišti. Ráno jsme šli do Holušic, ale cestou jsme se ztratili a pak jsme volali Oldovi a Lapkovi. Nakonec jsme šli do Humpolce a odtud jsme jeli vlakem do Kyjova.

Lulaj:

Ideální partnerka

Moje ideální partnerka by měla být hezká, ale ne chytrá, protože by byla moc namyšlená :D Neměla by být upištěná a mohl bych jí vše říct a kecat o čemkoli, ale neměla by mlet furt pantem a taky by měla mít smysl pro humor. Mohla by to být skautka... Měla by mět ráda auta a motorky (aby nepískovala, až si něco budu chtít koupit). Hlavně by nesměla kouřit, krást nebo brát drogy a už vůbec by mě nesměla podvádět... Mohla by mít větší prsa a blondýnka, aby mi kámoši záviděli :D:D:D Neměla by být sprostá, ale zase ne úplně slušná, aby nepískovala až budu mluvit sprostě. Neměla by to být anorektička a staromódní.

Úvaha o rovingu

O rovingu si myslím, že je to služba k vlasti a druhým. Heslo roverů je sloužit. Vyslovuje se to vážným hlasem. Rover znamená v překladu poutník. Roving je výzva, jestli chci být roverem musím udělat roverské zkoušky. Roverem chci být, protože nechci stát furt na jednom místě, chci vyzkoušet něco nového a chci pomáhat vedoucím s hrama... Zkrátka sloužit!

Zápis z cesty

Dojeli jsme do Kyjova, tam nám dal Lapka a Čert úkoly, nasedli jsme do vlaku a jeli jsme do Brna, z Brna do Horní Cerekve (tam jsme málem zabloudili, když jsme přestupovali do vlaku) a z Horní Cerekve jsme jeli do Pelhřimova. Jak jsme vystoupili, tak jsme začali shánět počítač na přehrání CD, prva jsme šli knihovny, tam neměli repráky, tak jsme šli kousek dál, tam měli repráky, ale taky tam měli zavřeno:D Tak jsme šli zazvonit kamsi na barák a přehrál nám to takovej student na notebooku. Večer jsme šli shánět přespání u cizích a v 19:30 jsme začali s krmením navzájem. Ráno jsme vstali, odpracovali jsme si snídani, potom jsme vyrazili na dlouhou celodenní cestu a alespoň 3 hodiny jsme hledali Milotice, které měli 4 baráky :D Až jsme pozdě večer dorazili na tábořiště u Lhotky, tak jsme šli spát a ráno v 5:00 jsme vstávali, abychom stihli dojít do Lipnice a stejně jsme to nestihli Hledali jsme Holušice a našli jsme zase nějakou díru, tak jsme se na to vykašlali, protože bychom to nestihli, tak jsme šli do Humpolce a z tama jsme jeli vlakem dom a dodělávali jsme úkoly. Jak jsme dojeli do Kyjova, tak nás přivítala

mafiánská rodina a nakonec nás přijali do roverského kmene, tak jsme byli moc rádi a děkujeme vám :-)

Ymca:

Ideální partner

Určitě by měl být aspoň o rok starší, protože kluci ve stejném věku jako já, jsou nedonošení. Pak by měl být hodný, věrný, inteligentní, měl by mít smysl pro humor a měl by mít podobné zájmy jako já, jinak bychom si asi nerozuměli. Rozhodně by neměl být velký alkoholik, feťák a nic podobného a taky nesmí kouřit. Z těch vlastností je to asi všechno. Na vzhledu mi moc nezáleží, protože nemůžu někoho posuzovat jenom podle toho jak vypadá, to by bylo nespravedlivé.

Úvaha o roveringu

Heslem roverů je Služba. Všechno začíná od té doby, kdy jsme začali chodit do skautu. Na družinovkách jsme se učili novým věcem a zdatnostem, které jsme neuměli. Až jsme byli dostatečně zdatní, podstoupili jsme roverskou zkoušku. Podle mě jsme si při ní měli uvědomit, že to co děláme pro druhé, děláme dobrovolně a ne že musíme. Každý kdo se chce stát roverem, tak to dělá protože chce a ne že musí. A i potom pomáhá a slouží druhým dobrovolně.

Zápis z cesty

Ráno 25.8.08 v 9:00 hodin jsme se sešli na vlakáču s Lapkou a s Čertem. Dostali jsme 2 obálky, foťák a papír s odjezdy vlaků. Pak odešli a my jsme nasedli do vlaku a jeli do Brna. Tady jsme přesešli a jeli do Horního Cerekve a odtud do Pelhřimova. Tady jsme se snažili sehnat počítač s reprákama, abychom si mohli spustit CD. Moc se nám to nedařilo, ale nakonec jsme to zvládli. Přespali jsme u nějakých starých lidí. Ráno jsme si odpracovali snídani a šli do Hodějovic, pak do Milotic, kde jsme zjistili, že mají jenom 4 baráky. Zavolali jsme Oldovi a nakonec jsme se po dni trápení dostali na tábořiště ve Lhotce, kde jsme hned usnuli. Ráno jsme vstali v 5:00 a dostali se k D1, přešli ju a dostali se do Speřic. Tady jsme zase volali a měli jít do Humpolca. Odtud jsme jeli vlakem dom.

Expedice do Norska

Tak, léto je opět tady, a to znamená jediné: čeká nás další expedice. Již před rokem, ve chvíli, kdy jsme dojeli ze Slovinska, kdosi navrhl, že právě Norsko by mohlo být dobré. Nikdo nebyl proti a tak bylo rozhodnuto. Cílem naší expedice byl přes 40 km dlouhý Lysefjord - západně od hlavního města Norska, Osla. Tam i zpátky jsme jeli autobusem (bylo to šílených 22 hodin jedna cesta), dále pak 8 hodin vlakem do Stavangeru a ještě pak busem a trajektem k ústí Lysefjordu.

A členové expedice: Mercy, Soko, Lenka ze Slušovic, Petra ze Slušovic, Zuzka ze Zlína, Martina ze Strážnice, no a pak já, váš věrný pisatel, Racek.

Šestý den expedice

Vzhledem k tomu, že nás dnes čeká dlouhý a náročný den, nijak dlouho se ve spacákách nevyvalujeme. Už kolem půl sedmé ráno začaly rachotit naše ešusy k přípravě snídaně. Já a Martina si vybalujeme liháč a lihové kostky, se kterými máme po celou dobu kuchtit. Mrchy se dost zanášejí popílkem a nehoří. Asi jsou nějaké vadné. Než je voda aspoň vlažná, Mercymu už příjemně pobublává v ešusu skoro hotová snídaně vařená na plynu. Příště si taky vezmu plyňák. Počasí je takové všelijaké – jasno, polojasno, oblačno až zataženo, nejsou vyloučeny ani dešťové či sněhové srážky ve vyšších polohách, momentální teploty v rozmezí od 15°C do 30°C. O tlaku, vlhkosti a rychlosti větru se už raději zmiňovat nebudu.

U jezera, kde jsme si včera večer postavili naše dva stany, nám pod nohama křupe písek a leze nám do sandálů. Po včerejších dešťových přeháňkách, kdy jsme ťapali rozmáčenou cestou i necestou, plnou bláta a mokré trávy až po kolena, jsou naše pohorky z části mokré a obouváme si je až těsně před odchodem. Sbalíme stany, nahodíme si naše 15 až 20 kg

batohy na hrby a valíme směr – Preikestolen: nejznámější turistická vyhlídka v Norsku. Ještě nabrat vodu z potůčku na pití. Je jakási nažloutlá, ale trocha tangu to hned spraví. Cesta vede nejdříve do prudkého kopce plného velkých i malých kamenů, poté klesá do údolí plné bažin, přes které vedou dřevěné lávky, a pak zase do kopce. A pro změnu zase z kopce. Cesta je však docela dobře upravená, aby se na Preikestolen dostali i všudypřítomní Japonci.

Po nějaké té hodině se dohrabeme k rozcestí. Tam schováváme batohy pod velký balvan a jen na lehkou „si odskočíme“ k asi 2 km vzdálenému Preikestolenu. Nádherné místo. Výhled z této „skalní kazatelny“ je naprosto úchvatný. Turistické upoutávky opravdu nekecaly. Počasí je nádherné. Je vidět na oba konce Lysefjordu. Naše foťáky se rozjely na plný výkon. Najdu si malý kámen, dojdu až k samému okraji „kazatelny“ a kámen pak pouštím z ruky. Ten padá do hloubky přes 600 metrů. Preikestolen není nic pro ty, kdo trpí závratěmi z výšek. Krásné místo pro sebevrahy. Kocháme se tu něco přes půl hodiny, když se to tu začalo rojit turistama ze všech možných končin Země. Tak to zabalíme a vyrážíme zpět k batohům. Ještě, že tak. Ke „kazatelně“ se hrnuly celé davy lidí. U rozcestí si vyzvedneme batohy, nacpeme si naše „panděra“ salámama, paštikama i jinýma dobrotama a pokračujeme dál po úbočí hor podél Lysefjordu. Cesta byla místy docela dost drsná, tu a tam i řetězy a některým holkám jsme museli i přenášet těžké batohy. Ale ty rozhledy na okolní hory a Lysefjord rozhodně stály za to.

K večeru dorážíme k nějaké chatě, kde si dáváme oddech. Už zase poprchá. Počasí tady v jihozápadní části Norska je opravdu na nic. Aspoň že na Preikestolenu bylo hezky. Kousek pod chatou jsme našli pěkný plácek pro stany, a tak neváháme, než se zase rozprší. Před chvílíčkou přestalo. Jediné, co nám to tu kazí, jsou jakési malé protivné mušky, které nám doslova pijou krev. Jsme od nich celí poštipaní, rozškrábaní (zlatí komáři, ti aspoň nenadělají takovou paseku na těle) a nepomáhá ani repelent proti hmyzu, který jsme na sebe nastříkali. Asi tu repelenty neznají a neví, že je to má odpuzovat. Krátce po večeri se opět spustil ced'ák a tak raději zalézáme do stanů a do spacáků. Ještě chvílku

klábosíme o dnešním dni a pak znaveni usínáme. Dnešní den byl věru dlouhý a náročný.

Rac, upravil a doplnil Mercy

Maturantská povídka

6. V nedělním oblečení nastoupíš před komisi...

Zahleděl jsem se nedůvěřivě na první poznámku ve svém sešitě biologie z třetího ročníku: „Zástupci řádu šupinatých z třídy plazů mají příčně orientovaný šterbinovitý řitní otvor.“

Páni! Jak může člověk neznalý tak zásadní informace vůbec vylézt bez obav na ulici? To jsem i já žil dlouhých devatenáct let v trapné nevědomosti o tom, kam směřují konečnický jednoho z nejpočetnějších řádů plazů? Ne. Zaplaťpánbůh, že už to vím. Teď, kdykoli to vyplyne z přirozené konverzace, se mohu touto znalostí blýsknout... Proboha, střelte mě do hlavy!

Svatý týden se řtil do finišu. Netušil jsem, kolik břitké ironie v sobě tohle označení skrývá, neboť týden to byl vskutku pekelný. Harmonogram studia, jež jsem si pečlivě rozplánoval tak, abych stihl každé maturitní otázce věnovat hodinu intenzivní a konstruktivní pozornosti, jsem musel po třech dnech vzdát z důvodu dvoudenního skluzu. Je zvláštní, jak vám najednou připadne jakákoli činnost odlišná od studia urputně zajímavá, ležíte-li jen několik minut v zápiscích o vyvrcholení humanistických tendencí v české literatuře. Civění do zdi, vymačkávání pórů na nose, zjišťování, zda o sebe dokážete tleskat chodidly stejně hlasitě jako dlaněmi...

Já strávil většinu svaťáku v koupelně. Šestkrát denně jsem se koupal a minimálně devětkrát si čistil zuby. Zřejmě jsem podvědomě doufal, že komisi oslním alespoň zjevem. Budu sice dutý, ale vyleštěný.

„Uč se!“ povzbuzovala mě maminka vždy, když opět zaslechla z pokojíku bouřlivý aplaus mých chodidel. Ale já už byl u konce sil. Poslední den. Nic jsem si nepřál víc, než rituálně spálit svá maturitní témata a na všechno se vy****. Nehledě na rektální orientaci.

„...a tímto prohlašuji maturitní zkoušky za zahájené,“ prohodil nesměle předseda v ošoupaném saku a podrbal se nenápadně na expandující pleši. Všechno bylo přemrštěně okázalé, až z toho naskakovala husí kůže. Lavice přehozeny zelenými hadry a flek na zdi, kam mi loni nedopatřením vystříkla malinová fanta, ukryt za státní vlajku. Podél dvou stěn přešlapoval šik triadvaceti rozklepaných mladých lidí a

odstíny jejich tváří korespondovaly s barvou omítky. Ti, kdož byli na řadě jako první, se už jen hystericky smáli. Kromě Vlasty, která se modlila.

Mě a další tři spolužáky čekala zkouška dospělosti téhož dne odpoledne. Seděli jsme ve školním bufetu a naše srdce tloukla, až se otřásal stůl. Já, Julius, Hedvika a Slavomír. V půl jedné měla přijít naše chvíle. Dohodli jsme se, že o maturitě mluvit nebudeme, ale jiné téma nás nenapadlo, tak jsme jen mlčky usrkávali zteplalý pomerančový džus.

„Jak jsem ve stresu,“ vyhrkla najednou poněkud objemnější Hedvika, „tak už jsem normálně čtyři dny nejedla,“ vypnula hrdě svou prostorově náročnou hrud’.

„Ještě takovejch čtyřicet maturit a můžeš vpadnout do modelingu,“ poznamenal jízlivě Julius, aniž by vyňal brčko z úst. Nastalo bodavé ticho. Abych zmínil napjatou chvíli, nabídl jsem Hedvice svůj loupák. Hedvika však prudce odmrštila židli a s dusotem a brekem vyběhla ze dveří. Za pár sekund se vrátila, vytrhla mi loupák a znovu odběhla. „Ty jsi blbej,“ pustil jsem se do Julia, „zas tak vtipný to nebylo.“

„Já za to nemůžu,“ bránil se Julius, „jsem teď pod tlakem.“ A měl pravdu. Byli jsme pod tlakem. Snad až na Slavomíra, který se jako vždy připitoměle usmíval a upravoval si účes.

Čas se nachýlil. Půl jedné. Naše čtveřice otevřela dveře třídy a vešla. Vítr z otevřených oken nám šlehal do zvlhlých tváří bez výrazu, šaty a kravaty vlály, tepny ve spáncích rytmicky bušily naléhavé melodie a těly zmítaly ty nejneočekávanější tiky. Jako první na řadě byla biologie.

„Posaďte se,“ uvítala nás úsměvem, který nevěstil nic dobrého, profesorka Andonová.

„Ty vole, jestli dostanu metabolismus a termoregulaci, tak skočím z vokna,“ zašeptal Julius a posadil se.

„Dáš mi to písemně?“ začala Hedvika vytahovat propisku.

„Nechte toho, do pytle!“ okřikl jsem je, aniž bych přerušil svůj konstantní plastický úsměv, který jsem vysílal ke spícímu předsedovi.

„Julius Uxa!“ pozvedla Andonová nádobku s čísly a s jakousi zvrhlou rozkoší s nimi zarachotila. Julius vstal a bázně do ní vnořil ruku.

„22 - Pohlavní soustava,“ zatleskala nadšeně profesorka. Julius na nás vrhl vyděšený pohled.

Patnáct minut, co byl Julius na potítku, bylo hrobové ticho. Přesto utekly tempem primána běžícího na oběd. Hedvika se třásla. Slavomír si broukal. Věděl jsem o něm, že je pohodář. Ale tohle jsem netušil. Byl klidný, jako by dnes snad ani neměl maturovat.

„Hedvika Kubíková!“ zvolala profesorka a opět nadšeně rozezněla umělohmotné placky s čísly o stěny keramické nádoby. Hedvika losovala. „10 – Triblastika schizocélní a pseudocélní,“ zaradovala se Andonová, „triviální otázka, vid’?“ obrátila se k Hedvice, které bylo očividně nevolno. Julius se zvedl, vzal si poznámky, utřel pot do kravaty a posadil se mezi Andonovou a přisedícího Bartáka.

„Začal bych pohlavní soustavou muže,“ pravil klidným hlasem. „Kopulačním orgánem je penis. Zavádí spermie do těla samice. Má tři topořivá tělesa. Nepárové objímá močovou trubici a na konci se rozšiřuje v žalud. Párová jsou na spodní části a na bocích penisu. Úd je tvořen řídkým vazivem s mnoha dutinami, kam je přiváděna krev, jež zaručuje při erekci ztvrdnutí. Penis je kryt tenkou předkožkou a je protkán spoustou volných nervových zakončení, při jejichž zručném dráždění dochází k orgasmu a k ejakulaci, což je výron přibližně dvou až tří mililitrů semene...“

Julius byl k nezastavení. Vyprávěl o penisu poutavě asi deset minut a připojil k dobru i nějaké historky ze soukromí, když vtom ho Andonová přerušila: „Vidím, že o mužské pohlavní soustavě máte opravdu přehled. Přejdeme tedy k pohlavní soustavě ženy.“

Plynulý projev se zastavil, hlas se roztrásl, plet’ zrudla a Julius začal koktat: „Pohlavní soustava ženy... je... v podstatě tvořena vlastně převážně... vagínou. Ta je vlastně... umístěna... prakticky v rozkroku a plní funkci v podstatě především... pohlavní. Má ji každá žena, už od dětství... a... prostě... vlastně...“

Sledoval jsem s veškerou empatií a soucitem, jak se problekotal svými zbývajícími pěti minutami, aniž by řekl víc, než ví dítě předškolního věku zavřené od narození v chlapeckém klášteře.

„Připadá mi,“ završila jeho výstup Andonová, „že pohlavní soustavu ženy jste vůbec neviděl. Ještě poznávačku...“ Julius rozpoznal několik obrázků, unaveně se zvedl ze židle a úplně propocení se vydal na záchod vykoupat v umyvadle.

„Vojtěch Chládek!“

Zašátral jsem s obavami v nádobce a vylovil modrou plastickou placku s bílým číslem 8.

„Osm... to jsou houby, Vojtěchu,“ zašklebila se Andonová. Polkl jsem. Snažil jsem se nedát mimicky najevo záchvat paniky, jenž se mě zmocnil.

„Ještě si vylosujte poznávačku,“ rozevřela přede mnou vějíř několika obálek. Jednu jsem si vytáhl a zhroutil se na potítko.

„Stihnu si ještě odskočit?“ přihlásil se Slavomír.

„No dobře, ale spěchej,“ pustila ho Andonová.

To je konec! Houby. Houby... rostou v lese. Zygomycetes. Endomycetes. Kropidlák. Houby s octem. Do pytle, do pytle. Klid, klid... Poznávačka. Zachrání nás poznávačka. Vyňal jsem z obálky první obrázek. Byl potemnělý a černobílý. Vyděšeně jsem ho otáčel vzhůru nohama a zase zpátky. Co to sakra je? Mohl by to být smrž obecný, nebo nějaký bakteriofág, ale vypadá to trochu jako penis, nebo tasemnice, není to slimák? Proboha. Zkusím druhý obrázek. Ha! Kytka! Hmm... To je velmi konkrétní. Bože, Bože... Vysypal jsem na stůl celý obsah obálky. Šest neidentifikovatelných obrázků a jedná mrtvá moucha. Moucha! Tu jsem poznal! Vzal jsem opatrně do dlaně hmyzí mrtvolku, o níž jsem marně doufal, že mi zachrání čtyřku z biologie.

Vtom se rozchrčel školní rozhlas: „Poplach! Okamžitě opusťte budovu! Anonymní telefonát ohlásil v budově nálož! Zanechte věci na svých místech a organizovaně opusťte budovu!“

Zahleděl jsem se z okna a nemohl uvěřit. Slavomír mi mával z telefonní budky a připitoměle se usmíval...

Další číslo by mohlo vyjít počátkem listopadu 2008

rovernicek.110mb.com

Pavel Tomášek – Set, 2008